

Phía Đông Thành Phố Nhỏ

Contents

Phía Đông Thành Phố Nhỏ	1
1. Chương 1: Thành Phố Cô Đơn	1
2. Chương 2: Về Giang Phi	2
3. Chương 3: Vọng Nhìn Thiên Sứ	3
4. Chương 4: Chỉ Là Mì Tương Đen	4
5. Chương 5: Cuộc Sống Như Đầu Mẩu Thuốc	5
6. Chương 6: Rạp Chiếu Bóng(3) Trong Hẻm Nhỏ	5
7. Chương 7: Hồi Ức	6
8. Chương 8: Con Mèo Xuất Hiện Bất Ngờ	7
9. Chương 9: Chiếc Xe Đạp	8
10. Chương 10: Tòa Nhà Mười Tám Tầng	9
11. Chương 11: Thiên Sứ Là Gay	10
12. Chương 12: Dòng Sông Trong Tim	11
13. Chương 13: Khoảng Cách Của Mười Tám Tầng	11
14. Chương 14: Dưới Ánh Đèn Đường	12
15. Chương 15: Đàn Ông Và Đàn Bà	14
16. Chương 16: Sai Lầm	16
17. Chương 17: Chúng Ta Về Nhà Thôi	17

Phía Đông Thành Phố Nhỏ

Giới thiệu

Tên gốc: Tiểu thành chi đôngEdit: Hana ‘vĐộ dài: 17 chươngThể loại: Đam mỹ hiện đại, nhẹ nhàng, HE Lời của tác giả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phia-dong-thanh-pho-nho>

1. Chương 1: Thành Phố Cô Đơn

Thành phố này rất nhỏ, rất phổ biến, rất bình thường, có lẽ bạn đã từng đi qua địa phương nhỏ như vậy, hoặc là đã từng cư ngụ ở địa phương nhỏ như vậy. Nhưng cho dù thế nào, trong thành phố nhỏ hơn nữa, bình thường hơn nữa cũng đều đã chật cứng người giống vậy.

Cũng giống rất nhiều nơi khác, giữa lòng thành phố nhỏ này có một cây cầu, chia thành phố thành bên Đông và bên Tây. Đường nhỏ chật chội bẩn thỉu, có người buôn bán nhỏ đi lại như thoi đưa trong đó, hai bên đường là mái nhà cũ kĩ, khung cửa sổ nhỏ nhỏ chia thành từng ô vuông. Những ngôi nhà đều không được cao, chẳng so nổi với nhà cao tầng nơi thành phố lớn, thế nhưng ngẩng đầu lên chẳng thấy trọn mặt trời.

Trong thành phố có một số nhà mới phát, lái ô tô chạy tới chạy lui thải đầy khói đen, bầu trời giống như bị lau qua bởi một cái giẻ lau chưa được giặt sạch, cho dù là trời trong xanh cũng chẳng còn đẹp nữa. Trong thành phố, từng cái góc nhỏ đều rơi rớt tro bụi, khiến cho lòng người cũng mơ hồ không rõ.

Cố Dương từ bé đã sống ở nơi đây. Rất nhiều thứ giống như vết sẹo bỏng thuốc lá trên cổ tay, trở thành thói quen. Vết sẹo ấy là do lúc mẹ trách mắng anh để lại, tựa hồ cũng là một dấu ấn duy nhất mẹ anh để lại trên người anh.

Bố của Cố Dương mất bốn năm trước, nhà có một tiệm nhỏ hai tầng, ở rìa phía đông thành phố. Tầng một là một hàng trò chơi điện tử tối tăm, máy móc bên trong chưa hẳn là cũ. Khoảng trống ở giữa còn có hai bàn bi-a. Chỗ cửa của hàng trò chơi treo một rèm vải, có phần âm u. Người ở trong đó rất đa dạng, phần lớn là dân lang thang không nghề nghiệp, còn có học sinh trốn học. Khắp nơi là những tiếng kêu gào thảm thiết của trò chơi điện tử, tiếng bấm nút lạch cạch, tiếng người chửi tục. Còn có người vừa chơi vừa rút ra điều thuốc trong túi áo, khói thuốc lớn vờn trong không gian chật hẹp không thông thoáng.

Tầng hai có thể ở, dùng tấm ván gỗ chia thành một cái ban rộng nửa mét, lúc đi bên trên sẽ vang lên tiếng cọt cọt kẹt. Cố Dương coi như là con nối nghiệp cha, tuổi còn nhỏ đã không đọc sách nữa, bắt đầu làm ông chủ nhỏ của hàng trò chơi. Nói là chủ thực ra tổng cộng cũng chỉ có một mình anh. Có điều công việc này thực ra rất đơn giản, có người mua xèng thì bán cho họ, một tệ được ba xèng. Nếu bạn mua một lúc năm tệ, còn có thể tặng thêm hai xèng. Vốn là bậc cha chú tích lũy được, việc làm ăn thường ngày một mình anh ăn uống còn dư dả đôi chút.

Trong cuộc sống của Cố Dương, tất cả tựa hồ cứ thuận lợi suôn sẻ như vậy, không có thăng trầm cũng chẳng có đổi thay. Rất nhiều lúc, Cố Dương đứng trên ban công hơi lắc lư ngắm nhìn ráng chiều. Không phải để suy ngẫm, hoặc có thể nói không suy ngẫm đã thành một thói quen.

Cứ mơ màng như vậy qua vài năm, Cố Dương rút cuộc nghĩ cửa hàng nhỏ này nên có thêm một nhân viên nữa. Máy trò chơi hỏng hóc cần người mang đi sửa, bình thường ở cửa hàng lúc thu tiền có việc cũng không thể ra ngoài. Hơn nữa cửa hàng đã dơ dáy lộn xộn đến một mức độ nhất định, cho dù khách không nói, chính Cố Dương cũng thấy

không được. Cố Dương hạ quyết tâm, dán một tờ quảng cáo nhỏ trên một cây cột điện.

2. Chương 2: Về Giang Phi

Nói thật rằng, Cố Dương cũng không có mấy hy vọng vào tờ quảng cáo đó. Qua hơn một tháng, nét chữ trên đó đã mờ nhạt, người xin việc thì một người cũng không thấy đến. Lại qua một tháng nữa, bản thân Cố Dương cũng quên mất từng có chuyện như thế. Sau này của sau này, có người loan truyền tin nơi này phải giải phóng mặt bằng, việc tìm người làm đã không còn quan trọng. Vậy mà đúng lúc này, lại có một người theo tờ quảng cáo tìm tới.

Người đến mới chỉ là một thiếu niên, khuôn mặt trắng trẻo sạch sẽ, đôi mắt đen lay láy. Vóc dáng không cao, tóc hơi dài một chút, dáng người gầy gò rất cân xứng. Yên lặng nhìn Cố Dương.

“Em tên gì?”

“Giang Phi.”

“Anh tên Cố Dương, là chủ của nơi này.” Cố Dương nói, từ túi áo rút ra một điều thuốc, thuần thục rút ra, kẹp trên tay. Tách một tiếng – châm lửa, rít một hơi, nhả ra làn khói rất dày. Cố Dương hút thuốc, một ngày có thể hút hết nửa bao. Răng của anh hoàn toàn tương phản, vẫn rất trắng. Động tác cúi đầu châm thuốc để lộ ra hàng lông mi rất dài, có phần gợi cảm.

Giang Phi không nói nhiều, chỉ quan tâm tới việc ăn ở, tiền lương cũng không đòi hỏi cao. Cố Dương cũng không hỏi nữa, để cậu làm hai ngày xem thử.

Đi lên cầu thang có lỗ hổng, Cố Dương đẩy cửa ra, trong phòng không phải là bữa bộn bình thường, trên giường chất đống quần áo bẩn chưa giặt, đầu giường là mấy chai bia vắt chổng chơ, trên sàn nhà đều là đầu lọc cùng tàn thuốc rải rác. Giang Phi từ cửa sổ đầu ra nhìn vào, do dự một lúc, vẫn là đi vào.

Lúc Giang Phi đến đã là buổi chiều, Cố Dương giao cho cậu một số chuyện, bận rộn hoàn thành sổ sách trong cửa hàng, tùy tiện ăn vài thứ, lại tiếp tục thu xếp thì đã đến thời gian nghỉ ngơi.

Không biết đã ngủ bao lâu, Cố Dương mơ mơ màng màng. Nghe thấy trong phòng có người đi lại, nghĩ hết nửa ngày mới nhớ ra hôm qua mình đã thu nhận nhân viên mới, tiện tay ném một cái gối đi, “Tên nhóc người không ngủ đi, hơn nửa đêm đi đi lại lại làm gì?”

Đợi nửa ngày mới truyền tới giọng nói của Giang Phi “Đã bảy giờ rồi, em không ngủ được, dậy dọn dẹp một chút.”

Bảy giờ? Hồi còn bé hình như là rời giường vào giờ này. Nhưng Cố Dương không nhớ ra bắt đầu từ bao giờ không còn rời giường vào thời gian này nữa, là bắt đầu từ hồi tám tuổi quăng cặp sách đi xem chiếu bóng? Hay là bắt đầu từ lần đầu tiên trốn nhà? Hay là bắt đầu từ lúc không tốt nghiệp trung học, quanh quẩn ở nhà? Đồng hồ báo thức lúc nhỏ chắc là vẫn còn bị vùi trong đám bụi dưới giường.

Cậu đột nhiên kéo rèm cửa, ánh nắng cứ thế rơi vào mắt, Cố Dương mới hay thời điểm bảy giờ trời đã sáng.

3. Chương 3: Vọng Nhìn Thiên Sứ

Chớp mắt, Giang Phi đến cửa hàng đã hơn nửa tháng. Cố Giang Phi rồi, Cố Dương không còn phải lo nghĩ nhiều, trong ngoài cửa hàng đều là Giang Phi bận rộn. Ở nơi này, nơi rìa phía đông thành phố, một căn nhà nhỏ hai tầng, buôn bán cái gì cũng đều có, không xa có cửa hàng tạp hoá và quán ăn, còn có một cái chợ khá lớn.

Quần áo được giặt sạch sẽ, phơi ở bên ngoài, bay bay theo gió, ngay cả đồng hồ báo thức trước đây dính đầy bụi bẩn cũng được đem ra đặt ở đầu giường lần nữa.

Cố Dương thấy mình rất hời, cảm giác ấy giống như thuê được một bảo mẫu mà không phải người làm công.

Mở tủ lạnh, hơi lạnh phả vào mặt, Cố Dương nhìn đồ ăn còn sót lại trong tủ lạnh, nhíu mày nói với Giang Phi: “Bia uống hết rồi, em đi mua một ít về đây đi.”

“Đi như thế nào?”

“Đi về hướng đông năm mươi mét rẽ vào ngõ, đến cột điện thứ ba quẹo trái, đi qua mấy hàng bán thức ăn, ra đường cái lại đi...”

Giang Phi luống cuống tay chân mặc áo khoác “Anh nói chậm một chút, em không nhớ được.”

Cố Dương nhìn đồng hồ “Thôi vậy, dù sao bây giờ cũng chưa đến giờ mở cửa, anh đưa em đi một lần, sau đó em tự đi.”

Thực ra lộ trình tổng cộng hết có năm phút đồng hồ. Đến giao lộ, nơi đặt đèn đỏ bị trẻ con làm hỏng, chỉ còn một cái lỗ hổng. Không xe nào tuân thủ quy tắc, vèo vèo lướt qua người, một chiếc nối một chiếc, không có khoảng trống.

Cố Dương đợi đến sốt ruột, ngồi xổm xuống ven đường bắt đầu hút thuốc. Khói thải ô tô dường như hun anh thành màu đen. Anh ngẩng đầu nhìn theo Giang Phi ở cách đó không xa. Giang Phi vẫn là không nhିêm một hạt bụi như vậy, loại cảm giác này giống như từ địa ngục vọng lên thiên đường.

Mua bia về, Cố Dương vừa xem ti vi vừa uống bia, vị đắng của bia không lái đi được, màn hình ti vi chuyển kênh rất nhiều lần nhưng không tìm được kênh muốn xem.

Anh đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi Giang Phi đang ngồi ở một bên “Thì ra em không phải người ở thành phố này?”

Giang Phi vẫn cúi đầu: “Không phải”

“Tại sao em lại tới thành phố nhỏ này?”

“Bởi vì thành phố lớn không tạo cho em cảm giác lệ thuộc(2).”

Cố Dương không hỏi lại, quay đầu tiếp tục xem ti vi.

Cảm giác lệ thuộc là một thứ cảm xúc rất kỳ lạ. Nếu thành phố này nhỏ vừa đủ, bạn có thể cảm thấy nó chính là của bạn, thuộc về bạn, có gia đình càng thêm ấm áp.

(2) Cảm giác lệ thuộc (trung thành): Là chỉ cảm giác lệ thuộc của mỗi người đối với một sự vật, sự việc, là một cảm xúc mang tính chủ quan. Ví dụ như: Một người có sự lệ thuộc với một ngôi trường, một công ty thì có khả năng sẽ nảy sinh cảm giác “gia đình” đối với ngôi trường, công ty đó, có cảm giác như mình là một thành viên của gia đình mang tên trường học, công ty. Ngược lại, người không có cảm giác lệ thuộc với nước nhà, có thể sẽ cảm thấy bản thân mình chỉ như là một người khách nơi đất nước đó, rồi sẽ có một ngày cảm thấy muốn rời đi. Một người có cảm giác lệ thuộc vào sự vật, sự việc có thể gây ảnh hưởng tới “độ trung thành” của người đó với sự vật, sự việc.

4. Chương 4: Chỉ Là Mì Tương Đen

Cố Dương ngày thường lười làm cơm, Giang Phi lại quá bận, cũng may ở không xa đây có một cái quán nhỏ đi bộ mấy phút là tới.

Không khí ngày hè thường có chút oi. Không giống cửa hàng trò chơi âm u, cửa ở quán nhỏ luôn luôn mở, quạt trần trên đầu quay vù vù, giống như sẽ rơi xuống bất cứ lúc nào. Cố Dương lần nào cũng gọi hai bát mì tương đen, rất rẻ, một bát chỉ mất hai tệ, đựng trong một cái bát lớn có vết mẻ. Mì rất ngon, chỉ là đôi khi có ruồi nhặng bay qua bay lại xung quanh.

Người làm việc trong quán mì tên là Ma Điều, thời gian rảnh rỗi còn nhiều hơn thời gian làm việc. Mỗi lần nhìn thấy họ đến đều sẽ nấn ná trò chuyện vài câu.

“Gần đây việc làm ăn sao rồi?” Cố Dương hỏi anh ta.

“Tôi thật rất muốn nói là tốt, nhưng mà tiền thuê nhà, tiền điện nước, tiền vệ sinh, tiền nguyên liệu, lại còn cả tiền bảo kê cho Đầu Hói, anh nói xem còn có thể dư ra được bao nhiêu?” Ma Điều xoè bàn tay đếm từng ngón từng ngón một.

“Ồ, thật hay giả? Nhưng tôi thấy thằng nhãi cậu ngày ngày sống dễ chịu lắm mà.” Cố Dương cười nói.

Ma Điều bĩu môi, dùng cái giẻ lau lau bàn.

Có đôi khi, cuộc sống của phần lớn người tựa như bát mì này, tuy rằng rẻ tiền, không được như ăn tiệc nhưng khi ăn vẫn là có mùi có vị.

“Ngày tháng cứ trôi đi như vậy thôi.” Ma Điều nhìn về nơi xa xăm, ánh mắt không có tiêu cự, “Chỉ là..., nơi này không biết lúc nào sẽ bị dỡ bỏ, thời gian chúng ta có thể ở lại nơi đây còn được bao nhiêu.”

Cố Dương suy tư, lần trước có người đến nhà đòi giấy tờ đất không biết đã qua mười mấy ngày rồi.

Đa cảm được một chốc, lại tiếp tục ăn mì trước mặt.

5. Chương 5: Cuộc Sống Như Đầu Mẩu Thuốc

Cố Dương cuộn mình trong chăn, chẳng buồn rời giường, quan sát Giang Phi bận tới lui. Dường như đã thành quy luật, mỗi buổi sáng chưa đến tám giờ, Cố Dương sẽ bị Giang Phi quen dậy sớm đánh thức.

Qua một hồi lâu, Cố Dương mới ngồi dậy, châm một điếu thuốc theo thói quen, ngậm trên môi. Hơi thuốc chưa qua phổi khói trắng đã vờn quanh, lượn lờ rất đẹp. Giang Phi mở cửa sổ cho thoáng khí, từ nơi rất xa truyền đến tiếng bồ câu hót, véo von véo von, như thể đang cảm dỗ linh hồn người ta.

Khi còn bé, Cố Dương vẫn luôn nghĩ rằng đó là âm thanh chỉ xuất hiện khi có người chết.

Bản thân đến tận buổi trưa, Cố Dương vầy vầy tàn thuốc, ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy điếu thuốc, mặc quần jeans có mấy cái lỗ trên đầu gối, vừa quay người đã thấy Giang Phi đang nhìn mình, nhưng ánh mắt vừa giao nhau thì Giang Phi đã lảng đi.

“Này, em biết hút thuốc không?” Cố Dương đột nhiên hỏi Giang Phi, giọng nói có phần trêu đùa.

“À... Em chưa từng hút. Hút thuốc không tốt mà?”

“Sao lại không tốt, cũng không chết người được.” Cố Dương vì để chứng minh điều này, rít một hơi thật sâu, nhân nhả ra một vòng khói tròn tròn.

Giang Phi quay đầu, không để ý đến anh: “Em đang bận lắm.”

Cố Dương giống như trêu đùa, ôm Giang Phi từ phía sau, muốn đưa thuốc đến miệng Giang Phi. Giang Phi cũng không giãy dụa, thuốc chạm môi thì thuận thể nghiêng đầu, rít một hơi, sặc sụa ho khan, nước mắt cũng chảy ra.

“Ngốc.” Cố Dương đoạt lại thuốc từ miệng cậu, ngậm trong miệng, loạng choạng rời đi.

Trên đầu lọc thuốc có hương vị của Giang Phi, Cố Dương theo thói quen gắp thuốc, đầu thuốc mang theo tàn thuốc chậm chậm rơi xuống đất, tàn lửa vừa ánh lên đã biến mất. Một ngày, một tuần, một tháng, một năm, cuộc sống thật giống như thứ vừa chớp lên trong nháy mắt.

6. Chương 6: Rạp Chiếu Bóng(3) Trong Hẻm Nhỏ

Vào mùa hè, việc làm ăn của cửa hàng trò chơi cũng không tệ lắm. Người ra vào như nước chảy, đến rồi lại đi, sổ sách ghi không kịp.

“À, đúng rồi,” lúc đóng cửa, Giang Phi nói, “vừa nãy có mấy người đến, chưa đưa tiền đã đòi ba mươi xèng nên em không cho họ vào.”

Cố Dương cũng không quá để ý, thuận miệng hỏi: “Người như thế nào.”

Giang Phi đáp: “Tầm mười mấy tuổi, chúng nó không mang tiền, trước cứ ghi nợ.”

Cố Dương suy nghĩ rồi nói: “Thật ra cũng chỉ mới mười tệ.”

“Thế... nếu như về sau không trả tiền thì sao?” Giang Phi hỏi.

“Quên đi quên đi, có người nợ được, có người không nợ được, sau này dần dần em sẽ hiểu.”

“Ừm.” Giang Phi đáp lại, kéo cửa. “Đúng rồi, người thu tiền bảo kê ở đây gọi là Đầu Hói à?”

“Phải, trên Đầu Hói là anh Hoa, trên anh Hoa còn có Bàn Tứ gia.”

“Thật là phức tạp quá.” Giang Phi khóa cửa lại, đưa chìa khóa cho Cố Dương.

“Chán quá.” Cổ Dương đá hòn đá trên đường, hòn đá nháy mắt đã văng đi rất xa, “Bây giờ mấy giờ rồi?”

“Chắc sắp đến mười hai giờ?” Giang Phi nhìn đồng hồ đeo tay. Kim giờ và kim phút vừa lúc chồng lên nhau, cũng nên đến giờ đi ngủ rồi.

Cổ Dương búng tay, thần bí nói: “Vậy anh đưa em đến một nơi.”

“Đến nơi nào?” Giang Phi ngắc đầu hỏi.

“Một lúc nữa em sẽ biết.” Cổ Dương cười đáp.

Qua cơn mưa, đường phố tối đen. Có chỗ nước còn đọng lại, ở dưới đèn đường lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, trong nước có mấy mảnh gạch vỡ, là từ cái ván cầu trước kia.

Cổ Dương đi vô cùng bình thản, Giang Phi vẫn còn chần chừ ở phía sau. Biết Cổ Dương quay đầu lại gọi cậu, cậu mới do do dự dự đuổi theo.

Đến một nơi, Cổ Dương dặn: “Em đợi anh, anh đi mua vé.”

Tầm mắt Giang Phi rơi xuống tờ quảng cáo nhỏ dán ở cột điện bên cạnh. Nương theo ánh sáng mờ mờ, cuối cùng thấy rõ, đó là ba cô gái, do in đen trắng nên không nhìn rõ mặt, phía dưới có hai chữ to đùng, được bao bọc bởi mấy ngôi sao nhỏ.

Giang Phi rất cuộc biết đây là nơi nào.

“Được rồi, đi thôi. Người bình thường không biết đến nơi này đâu, coi em là bạn thân mới đưa em tới.” Cổ Dương vẫy vẫy tấm vé trong tay. Đưa Giang Phi tiến vào một chỗ tối tăm, phòng nhỏ đen kịt, không khí có phần khiến người ta thở không ra hơi.

Cổ Dương gác chân lên lưng ghế hàng trên, thân người nửa nằm. Trên màn hình chiếu phim cảm người dưới mười tám. Chỉ chớp lát, cơ thể của Cổ Dương đã có phản ứng, phía dưới nhô lên, động động chân, ngồi càng thêm thoải mái.

Màn hình chiếu được một nửa, cô nàng trong phim kêu ưm a rất nhiệt tình, Cổ Dương tranh thủ nhìn qua Giang Phi, bộ dạng Giang Phi ngồi rất bình tĩnh thoải mái, giống như đang xem một vở hài kịch.

“Này, anh nói em có phải là đàn ông không vậy? Chẳng lẽ em không có phản ứng?” Cổ Dương không cam lòng hỏi. Giang Phi mặt đỏ lên, quay người đi, bỏ lại một câu “Em đi nhà vệ sinh.” Cổ Dương cười xấu xa, tiếp tục quay lại xem cô nàng trên màn hình, dường như có một ít cảm giác thành công.

(3) Rạp chiếu bóng: Nếu dịch sát sạt nghĩa thì phải là phòng chiếu lại băng ghi hình. Theo baidu thì vào thập niên 80 của thế kỷ trước, phim điện ảnh của Hong Kong dựa vào phương thức ghi băng để đưa vào Trung Quốc. Trong một thời gian ngắn, rạp chiếu bóng mọc lên như nấm ở các thành thị. Phim võ thuật của Hong Kong hấp dẫn rất nhiều thanh niên thường xuyên đến xem. Sau khi đĩa CD thay thế băng ghi hình, rạp chiếu bóng đạt tới đỉnh cao huy hoàng, cũng tràn ngập quanh các trường đại học cao đẳng. Đồng thời, rạp chiếu bóng cũng bị người ta lên án là nơi tiếp tay cho băng lậu, dâm tục, bạo lực, tình dục, có hại cho sự phát triển khỏe mạnh của thanh thiếu niên. Thường có người không đủ tiền thuê khách sạn nên đến “xem” chiếu phim bởi vì chỉ cần bỏ dăm ba đồng là có thể ngủ trong rạp chiếu bóng đến sáng.

7. Chương 7: Hồi ức

Trên đường phố nơi đây có rất nhiều dây điện, từng dây từng dây đan xen nhau, cắt ngang sắc trời.

Lúc hút thuốc trên sân thượng tầng hai, Cổ Dương nhìn thấy một con diều vướng trên dây điện, khỏe miệng Cổ Dương dần dần nhếch lên. Thả diều tại cái ngõ nhỏ như này, đúng là tự chuốc phiền phức.

Không được bao lâu có đứa trẻ con định trèo lên trên tìm diều.

Sau đó bố của đứa bé đến, đầu tiên là mắng mỏ một trận, âm âm ỉ ỉ, hàng xóm xung quanh đều nghe thấy mồn mồn. Sau đó đứa bé khóc, ông bố hứa sẽ mua một con điều khác mới khiến nó nín khóc mỉm cười. Cuối cùng đứa bé được ông bố đưa đi, con điều còn ở trên không trung vờn gió.

Cố Dương ngừng cười, thuốc lá trong tay cháy cả vào tay.

Cẩn thận lục lại kí ức một lần, thời gian bố còn sống, hình như chưa từng nắm tay mình, ngay cả cơ hội gặp mặt cũng ít.

Bố của Cố Dương tên là Cố Nguyên, là một kẻ lưu manh trời sinh. Ngoại trừ đánh nhau, cái gì cũng dở, hai mươi năm trước tại địa bàn này xưng vương xưng bá.

Bố anh làm việc nhanh nhẹn dứt khoát nhưng bình thường không để ý đến hậu quả.

Ông nói ông trời vẫn luôn thiên vị ông.

Người phụ nữ của ông là cô nàng nổi tiếng nhất, đúng giờ nhất ở đây.

Anh em của ông là đại ca phân nửa cái thành phố này.

Cho đến khi ông ấy chết, ông vẫn luôn cho rằng như vậy.

Cái thế giới này hay thích trêu người.

Cố Dương luôn nghĩ, bố là người ngốc nhất khờ nhất.

Người phụ nữ của ông tuy đẹp, nhưng sau một cuộc tình, ngoài cho ông một đứa con ra thì cái gì cũng không để lại.

Anh em của ông là đại ca, nhưng chưa từng giúp đỡ ông.

Ông bị kẻ khác giết cũng không biết là ai bán đứng mình.

Đến cuối cùng, ngay cả ông trời mà ông vẫn luôn tin cậy cũng vứt bỏ ông.

8. Chương 8: Con Mèo Xuất Hiện Bất Ngờ

Buổi tối trước nay như một. Cho dù có gió đêm, thời tiết vẫn nóng như cũ.

Lúc Giang Phi vào nhà, thả một vật đen đen xuống đất, là một con mèo con chưa đầy một tháng tuổi. Con mèo này hình như có chút sợ hãi, mở to đôi mắt màu xanh sợ sệt quan sát khung cảnh xa lạ.

“Cố Dương, em có chuyện muốn nói với anh. Có thể nuôi nó không?” Giang Phi vuốt lông mèo con.

“Lúc em đi mua thức ăn ngang qua khu đất trống nhất được.” Giang Phi lại giải thích thêm.

Câu trả lời của Cố Dương viết ngay trên mặt. Căn nhà không lớn, hai người vốn đã chiếm không ít không gian, bây giờ lại thêm một con mèo. “Em nhặt được thứ này ở đâu? Đừng nuôi, thả ra ngoài tự sinh tự diệt đi.” Nói xong nhấc con mèo trong tay Giang Phi bỏ ra ngoài cửa. Con mèo kêu một tiếng, bị nhốt ở bên ngoài.

“Con mèo nhỏ như vậy, nếu không nuôi không chừng sẽ chết mất.” Giang Phi nói.

Cố Dương ném cho cậu một câu “Rõ là thừa lòng thương cảm, người còn lo chưa xong còn có lòng dạ nuôi mèo?”

Giang Phi không đáp lời.

Cố Dương xoay người đi, cũng không nói tiếp.

Nếu đời người đã không như ý, vậy có lý nào con mèo sống còn hạnh phúc hơn con người.

9. Chương 9: Chiếc Xe Đạp

Mấy đứa trẻ chơi chịu lần trước Giang Phi đuổi đi rốt cuộc đến gây sự. Máy đứa đó đều là học sinh cấp hai ở gần đây, thời điểm buổi trưa, có khoảng mười mấy đứa đến hàng trò chơi với ý đồ xấu.

Trong đó có một tên mập hình như là đại ca của bọn chúng. Vừa vào cửa đã gào lên “Chủ ở đây là ai? Lần trước đuổi anh em của chúng tao, hôm nay tới trả nợ cũ.”

Cố Dương tay dứt túi quần đi tới. “Sao? Muốn đánh nhau? Mua cái gì dùng cái gì đều phải trả tiền, điều này là đạo lý hiển nhiên.”

Tên mập nhổ toẹt nước bọt “Phi, là chơi chịu chứ không phải chơi không trả tiền. Mẹ mày, mày không đồng ý chính là không nể em tao, cũng chính là không nể tao, đồng thời cũng là không nể đại ca tao.”

Cố Dương cười mỉm “Đại ca mày là ai thế? Đầu Hói?”

Tên mập túm lấy cổ áo anh “Đầu Hói là để cho mày gọi?”

“Ha, bây giờ không phải mày cũng đang gọi.” Cố Dương nhìn tên mập gây ông đập lưng ông.

Tên mập buông tay, Cố Dương không nhanh không chậm chậm thuốc nói: “Hôm đó tao không ở cửa hàng, cứ coi đó là không nể mặt thì cũng đã xảy ra rồi. Tiền bảo kê cho đại ca mày tao một phen cũng không trả thiếu. Hôm nay mày kéo nhiều người đến như vậy là có ý gì? Định đánh một trận? Bọn mày người đông thể mạnh, vinh quang lắm sao?”

Tên mập suy nghĩ rồi nói: “Thực ra không nhất thiết phải đánh nhau, cùng lắm là cược một ván.”

Cố Dương hỏi “Quy tắc như nào?”

Tên mập chỉ vào máy trò chơi ở một bên. “Cược cái đó, ba trận thắng hai. Nếu tao thắng, sau này anh em tao chơi miễn phí.”

Cố Dương có phần hứng thú, vận động cổ tay: “Nếu mày thua thì sao?”

“Có nhìn thấy cái xe đạp ở cửa không, nếu mày thắng được, cái xe đó thuộc về mày.” Chiếc xe ấy không phải xe đạp thường, là xe địa hình hiếm thấy gần đây.

Cố Dương đứng lên “Được lắm, tao tùy thời tiếp đón.”

Tên mập lại nói: “Chờ đã, tên nhóc mày từ nhỏ lớn lên ở đây, muốn chơi cũng không thể chơi với mày.” Quan sát Giang Phi, “Thằng nhóc kia, mới đến đây hả, qua đây tao xem.”

Giang Phi dường như có chút căng thẳng, cũng không nói gì, nhìn sang Cố Dương, tay trái gãi gãi móng tay trên tay phải.

Cố Dương hút thuốc, lòng tính toán, tên mập đó hẳn phải chắc ăn mới dám nói như vậy, Giang Phi đơn giản, máy điện tử như vậy càng chưa từng chạm qua. Có điều thua cũng tốt, cho bọn chúng một ít thể diện, một tháng cũng chỉ kiếm ít đi mười tệ. Mặc dù không cam lòng nhưng của đi thay người, một điều nhin là chín điều lành. Nghĩ đến đây, gạt đầu với Giang Phi.

Trò chơi là trò Street fighter phổ biến, chỉ đấu hai trận. Trận thứ nhất là Linh Đặc Chung đấu với Chun Li, trận thứ hai là Sói Đỏ đấu với Dhalsim. Khác xa so với dự đoán của mọi người, người thắng cả hai ván đều là Giang Phi.

Đúng là ý trời! Cố Dương bóp chặt thuốc lá trong tay, nhìn sang tên mập, nói “Dám chơi dám chịu.”

Tên mập không phục quăng cái chìa khoá xe lên bàn. Nhóm người lục tục rời khỏi hàng trò chơi.

“Giang phi, làm tốt lắm!” Đợi người đi hết, Cố Dương mỉm cười vỗ vỗ vai Giang Phi.

Khuôn mặt Giang Phi có chút đỏ “Em cũng chỉ là bám loạn một hồi.”

Cố Dương cầm lấy chìa khoá trên bàn “Cứ tưởng là đẹp mặt ngu người. Em không thấy được vẻ mặt không cam lòng của tên mập đó đâu, anh còn lo lắng nữa đấy, kết quả cậu nhóc em người tài không lộ tướng.”

10. Chương 10: Toà Nhà Mười Tám Tầng

Giang Phi đi ra ngoài, ngắm chiến lợi phẩm của chính mình. Một chiếc xe địa hình mới toanh, ngẩng đầu hỏi Cố Dương: “Cái xe này giá phải mấy trăm ấy nhỉ.”

“Ừ, hơn một nghìn. Nếu là ở gia đình bình thường thì bằng ba tháng tiền lương của một người.” Cố Dương nói xong nhất thời hưng phấn, lên xe nói với Giang Phi: “Cửa hàng hôm nay không mở nữa, khoá cửa vào. Chúng ta ra ngoài, anh chở em đi mấy vòng.”

Giang Phi đáp lại một tiếng. Tên mập vừa nãy tới không có ý tốt, trong cửa hàng sớm đã không còn người, khoá kĩ cửa, Cố Dương đợi bên ngoài có phần không nhẫn nại được nữa.

“Lên đây đi.” Cố Dương nói, trèo lên xe.

Giang Phi vừa nhảy lên, yên sau nặng thêm.

“Em bám chắc vào.” Cố Dương vừa nói dứt câu, chân tăng thêm tốc độ.

“Hả?” Giang Phi chưa phản ứng kịp bị bắt ngờ một phen, tay vội bám chặt yên xe. Gió thổi vù vù bên tai, vượt qua một người rồi một người, người cha chở đứa con, học sinh tan học, công nhân đẩy xe... Ở những thành phố nhỏ như thế này không ai quan tâm ai sống ai chết, hoặc là sinh sống ra sao. Gió thổi tóc bay loạn, nhưng lại có cảm giác tự do thoải mái.

Giang Phi đột nhiên hỏi: “Cố Dương, năm nay anh bao nhiêu rồi?”

“Hai mươi, còn em?” Cố Dương thuận miệng đáp.

“Em mười tám rồi.” Giang Phi nói. Ngày hôm nay vừa tròn mười tám, thoát khỏi cái đuôi tuổi vị thành niên. Chiếc xe này, thật giống như quả mừng tuổi mười tám trưởng thành, chỉ là không có ai biết.

Chầm chậm, ngực Giang Phi dâng lên một điểm khác thường, tay vòng lên hông Cố Dương, nhắm mắt dựa vào lưng Cố Dương.

Một cái bóp phanh, xe của Cố Dương dừng lại, dừng ở dưới toà nhà cao nhất trong thành phố này. Giang Phi xuống xe, nhìn thấy toà nhà mười tám tầng. Có lẽ ở thành phố lớn toà nhà như vậy chưa tính là cao, nhưng ở nơi này vẫn khiến tất cả mọi người trong thành phố ngược nhìn.

Toà nhà có mấy bảo vệ xung quanh, hai người sợ gặp phải bảo vệ đi trực, không dám dùng thang máy. “Đi từ nơi này có thể lên phía trên xem.” Cố Dương kéo tay Giang Phi, một mạch trèo lên trên. Lên tới tầng thượng. Trên này gió rất lớn, trên mặt đất là đá vụn, thủy tinh vỡ, còn có cả nhựa đường đã khô.

Giang Phi bám vào hàng rào, ngẩng đầu, nhìn ngắm bầu trời. Đây chính là nơi gần với bầu trời nhất trong thành phố.

Cố Dương cúi đầu ngắm người, ô tô trên mặt đất, tới lui như thoi đưa.

Đôi lúc, Cố Dương cảm thấy cuộc sống của người dân trong thành phố giống như loài chuột chũi.

“Ha, nhìn từ chỗ này thành phố nhỏ bé thật đấy.” Cố Dương cảm thán một câu.

“Thành phố này rộng cuộc rộng bao nhiêu.” Giang Phi hỏi.

Cố Dương duỗi thẳng tay, đưa tay ướm một hồi, gió thổi qua tóc anh, đáp: “Thật ra thành phố này cũng chỉ lớn bằng hai gang tay. Nửa thành phố bằng một gang tay, nửa còn lại cũng bằng một gang tay.”

Giang Phi cẩn thận ánh chừng rồi nhỏ giọng nói: “Ừm, hợp lại là một đôi tay, bỏ ra là một bàn tay.”

Sau khi Cố Dương nghe thấy có phần khó chịu. Đường như định nghĩa về hai bàn tay và một đôi tay không được giống nhau, thế nhưng không giống ở chỗ nào, anh lại khó nói thành lời.

Thời điểm xuống dưới, Cố Dương chợt nhiên hiểu được, giữa lòng thành phố còn có một dòng sông, dòng sông ấy chia thành phố thành hai nửa, cũng ngăn cách hai bàn tay. Cho nên tay là hai bàn, mà không phải một đôi.

11. Chương 11: Thiên Sứ Là Gay

Hai người đi dạo một vòng trong ngoài thành phố, đến khi sắc trời sắp tối đen, Cố Dương dừng xe trước cửa một nhà hàng. “Vào đi, đến ăn cơm.”

“Nơi này sao?” Giang Phi ngẩng đầu nhìn ngắm ánh cầu vồng chớp tắt “Ở đây rất đắt tiền, hay là trở về ăn mì đi.”

“Cứ vào đi,” Cố Dương đột nhiên có chút áy náy “từ khi em tới đây chưa mời em được bữa nào như vậy cả.”

Nhà hàng lớn cùng quán ăn nhỏ quả nhiên không giống nhau. Mùi vị rượu và thức ăn trong này cũng không tồi.

Hai người uống liền một lúc mười mấy cốc bia. Cố Dương có phần choáng váng, sắc mặt Giang Phi vẫn như cũ không đổi.

Đến cuối cùng, Giang Phi cũng mở miệng “Cố Dương, anh có biết vì sao em một thân một mình đến thành phố này không?”

Cố Dương lắc đầu, Giang Phi chưa từng nhắc tới, anh cũng chưa từng hỏi.

“Em bị người nhà đuổi đi. Lúc đó trong tay còn chưa đến một trăm tệ, em mua hai cái bánh mì, số tiền còn lại mua vé tàu. Em không quan tâm là đến nơi nào, em chỉ muốn có thể đi thật xa nên mua vé đến nơi xa nhất.”

“Vì sao họ lại đuổi em đi?” Cố Dương có chút khó hiểu, bất luận là nhìn từ góc độ nào, Giang Phi cũng là một cậu nhóc ngoan ngoãn dễ mến.

“Bởi vì cha mẹ em mất từ sớm, cô vẫn luôn chăm sóc em. Cái gọi là chăm sóc chính là, đã sớm không cho em đến trường, bắt em ở nhà làm việc. Thế nhưng, đích thực em cũng khiến họ mất mặt,... rồi cuộc họ không thể giữ em lại.” Giang Phi do dự một chút, nói: “Em không giống người khác, em thích đàn ông.”

“Hà? Câu này của em là có ý gì?” Trong men say, Cố Dương nghĩ đầu óc mình có chút trì trệ.

“Em là đồng tính, em thích đàn ông, hơn nữa... Em thích anh.” Giang Phi đột nhiên dè dặt giọng.

“Em nói cái gì?” Cố Dương hỏi, cũng không phải không nghe rõ, là anh cho rằng mình không nghe rõ.

“Em thích anh.” Giang Phi nhắm hai mắt nhỏ giọng lặp lại.

Cố Dương há hốc miệng, đứng dậy làm đổ cái ghế, buột miệng nói, “Tôi không phải đồng tính luyến ái.”

Giang Phi cúi đầu, giống như đứa trẻ phạm lỗi, nói: “Xin lỗi.”

Truyện viết về những năm 90 nên Cố Dương phản ứng như vậy rất dễ hiểu. Bởi vì thời đó, đồng tính chưa được chấp nhận nhiều như bây giờ. Đó cũng là lý do Giang Phi phải bỏ nhà đi.

12. Chương 12: Dòng Sông Trong Tim

Ngày hôm sau, khi Cố Dương tỉnh lại trời đã sáng. Nhà là nhà của mình, giường là giường của mình. Đại khái hôm qua uống say, đầu óc rối tung, không nhớ rõ mình trở về như thế nào, dường như sau đó mình đã nói rất nhiều, nhưng lại quên hết.

“Anh tỉnh rồi?” Giang Phi hỏi anh, thuận tay đưa một chén trà đặc giải rượu.

Cố Dương uống một ngụm, miệng tràn vị đắng, nói “Ngày hôm qua anh có nói gì không?”

Giang Phi nghĩ một chút đáp: “Ừm... Sau khi anh uống say thì gọi mẹ.”

Mẹ ư... Mẹ là người phụ nữ như thế nào?

Trong trí nhớ, người phụ nữ ấy rất đẹp, có phần hơi gầy, tóc xoắn quăn lấy nhau giống như những con rắn. Bà luôn đi tới đi lui trong nhà, khắp trên nền xi măng đều là đầu lọc thuốc lá, hun nóc nhà thành ẩm đạm, khiến chủ nhà cứ không ngừng yêu cầu bà quét vôi lại tường. Hồi ấy, nếu anh khóc trước mặt bà ta, người phụ nữ đó sẽ bực mình đi tới, dùng đầu thuốc làm phồng cổ tay anh. “Sao tao lại sinh ra cái loại con hoang như mày?” Cố Dương lớn hơn một chút hiểu được phần nào, mẹ hận mình bởi vì sự xuất hiện của anh đã khiến giá bán hoa hàng đầu trong thành phố bị mất giá. Cho nên rốt cuộc mẹ cũng quăng anh cho bố, đầu cũng không ngoái lại.

Cố Dương cười nhạt “Mẹ anh là gái, sinh ra anh rồi bỏ đi mất. Bình thường anh hay nghĩ không chừng má mì nào hơn ba mươi, nhan sắc phai tàn chính là bà ta.”

Trong miệng nói là nói như vậy, nhưng ngược lại có phần chua chát.

Khi còn bé, tay của mẹ anh cảm có phần lạnh lạnh. Mà lúc này anh cảm trong tay tựa hồ là tay của Giang Phi. Đột nhiên buông ra.

Giang Phi hiểu ra ý của anh, mở miệng nói “Anh yên tâm, anh ngủ say như chết, em cái gì cũng chưa làm.”

Cố Dương đột nhiên nhớ lại tối hôm qua lúc Giang Phi cúi đầu nói xin lỗi, biểu tình như có chút tổn thương. Không biết tại sao, rất nhiều chuyện tối hôm qua không nhớ được, biểu tình ấy lại vô cùng rõ nét. Anh có phần kích động, lại kéo tay Giang Phi: “Giang Phi, hôm qua ý anh không phải như vậy.”

Giang Phi buông tay anh, nhẹ nhàng như không mở miệng nói: “Ấy, không sao cả. Hôm qua em cũng uống hơi nhiều. Bây giờ em cũng không nhớ rõ từng nói gì nữa.”

Cố Dương vốn đang định nói thêm câu, anh nói như vậy chỉ vì em nói quá đột ngột thôi, em còn chưa để anh cẩn thận suy nghĩ vấn đề này. Thế nhưng thấy Giang Phi quay đầu đi, lời đó rốt cục không nói ra miệng.

Hình như chưa hoàn toàn tỉnh rượu, Cố Dương cảm thấy đau đầu, anh lại nhắm mắt. Trước mắt lại là dòng sông trong thành phố kia. Anh không thích dòng sông ấy. Chảy qua nơi này, rất giống một vết sẹo trên ngực của thành phố. Chỉ là nó vẫn luôn ở đây, luôn ở đây, luôn tồn tại, không ai tìm kiếm, cũng căn bản không có ai muốn đi tìm nơi đầu nguồn của dòng sông ở đâu.

13. Chương 13: Khoảng Cách Của Mười Tám Tầng

Hơn bảy giờ sáng, Cố Dương bị đánh thức, nhưng lần này không phải là Giang Phi. Ngoài cửa rầm rầm, không biết là ai đập phá cái gì.

Giang Phi đứng trên sân thượng, nhào người ra ngoài xem.

Cố Dương đi tới, lần theo ánh mắt của cậu, xe địa hình bị đập thành tám mảnh. Giang Phi đang định nói gì đó, Cố Dương đã kéo cậu vào phòng. Thuận miệng quở một câu “Em đừng nhiều chuyện, kệ mẹ nó, dù sao cũng vốn không phải đồ của mình.”

Giang Phi không nói lời nào, ngồi ở trên ghế. Tiếng đập phá xe đập vang to, vạch vào tim, mắt có hơi ướt, không một ai biết, nó là quà sinh nhật mười tám tuổi duy nhất của cậu.

Cố Dương xoay người nằm lên giường, vẻ mặt thoải mái.

Giang Phi không cam lòng đứng dậy nói, “Anh đúng là vô tâm, đã là đồ của chúng ta rồi!” Từ cầu thang trong nhà xuống tầng một, dưới nhà một mảnh âm u, hơn mười máy trò chơi trầm mặc không lời, bụi bặm trôi nổi giữa không trung, mấy cái máy bị sợi nắng xuyên qua chiếu vào rõ mồn một. Giang Phi với tay lấy chìa khoá, định mở cửa từ bên trong.

Cố Dương cũng theo xuống, lạnh giọng nói: “Không được mở cửa, em cho là bọn nó cam tâm tình nguyện đưa cho em? Nếu thua, sẽ không thể lấy lại, nhưng cũng không thể đưa cho chúng ta. Vừa đập xe chính là đàn em của Đầu Hói. Chuyện xe đập cứ cho là thằng mập đồng ý rồi, Đầu Hói cũng chưa nói thế.”

Giang Phi ngừng tay, suy nghĩ dường như thông suốt hơn một ít. Cho dù mở cửa thế này, ngoài cửa nhiều người như vậy, đều bất lợi như nhau.

Cuối cùng xe bị đập hỏng, nhất thời yên tĩnh. Sau đó có kẻ đập cửa, “Thằng nhãi Cố Dương, ra đây!” Là tiếng của Đầu Hói.

“Tại sao Đầu Hói lại đến đây?” Giang Phi có phần hoảng hốt.

“Vừa ăn cướp vừa la làng, em chưa thấy bao giờ sao?” Cố Dương ngậm thuốc nói.

“Nhưng chúng ta không đắc tội với hắn.”

Cố Dương nhíu mày, “Thực ra đã đắc tội rồi. Từ lâu đã có tin đồn khu này sẽ bị phá đi để xây sân golf, anh không chuyển đi cũng không giao giấy tờ mua bán nhà. Cổ đông của sân golf chính là Tứ gia. Tứ gia là đại ca của thằng Hói, thằng Hói lại là đại ca của tên mập.”

Giang Phi dường như hiểu ra “Nói vậy căn bản là bọn họ cố ý gây phiền phức để cửa hàng không mở được nữa? Vậy sao bây giờ em mới được biết?”

Cố Dương nói: “Là do em ngốc, anh sớm đã biết, nhưng anh căn bản không thèm nghĩ tới.”

Tiếng cửa bị đập vang lên liên hồi. Cố Dương ngồi trên bàn bi-a. Lại châm một điếu thuốc. Giang Phi cúi đầu im lặng ngồi một bên, miệng có chút khô.

Kẻ ở ngoài cửa vẫn liên tục chửi rủa.

“Ông đây nghe nói mày ức hiếp em tao, còn cướp xe của người ta.”

“Mày nghĩ thằng nhãi mày là ai, không muốn sống nữa?”

“Ông không tin thằng nhãi mày cả đời không ra ngoài.”

“Rùa đen rứt đầu.”

Vì sao nhà có mười tám tầng?

Vì sao địa ngục có mười tám tầng?

Phía dưới mười tám tầng chính là xã hội.

Cố Dương nhả khói, cảm thán một câu: “Tồn tại, đúng là một bổ mẹ.”

14. Chương 14: Dưới Ánh Đèn Đường

Người của Đầu Hói vẫn thủ ở đó đến buổi tối, ánh trăng trên trời tròn được một ít.

Giang Phi rướn qua hỏi Cố Dương: “Từ sáng tới giờ chưa ăn gì, em rán hai quả trứng gà, anh muốn ăn không?”

Cố Dương ném tàn thuốc “Minh em ăn đi. Anh đi ra ngoài một lúc.”

“Ra ngoài lúc này á?” Giang Phi sửng sốt.

“Ừ, ra ngoài đó nói chuyện đằng hoàng.”

Cửa lạch cạch một tiếng đã mở ra.

Mấy thằng nhóc ngồi ngoài cửa chờ người, đều không biết nên nói gì, bởi vì chúng hình như không ngờ tới cửa sẽ mở.

Cố Dương nhếch miệng, “Chúng mày chờ cũng mệt rồi chứ? Tao mở máy cho chúng mày chơi, chúng mày cứ người đi tìm đại ca chúng mày, tao muốn nói chuyện với hần.”

Quá nửa giờ đồng hồ, Đầu Hói ngâm một cây tắm khệnh khặng đi vào cửa hàng. Đầu Hói dường như không phở trương thanh thế như hồi sáng, mở miệng nói: “Thằng này khá, còn có gan mở cửa.”

“Tao mở cửa không phải là muốn đánh nhau mà muốn nói chuyện với mày. Mục đích của mày là gì? Sở đồ của nơi này? Hay là tiền?” Cố Dương vào thẳng vấn đề.

Đầu Hói nói “Là Tứ gia bảo tao đến. Nhưng nói thật cho mày biết, thật ra cái nhà này của mày căn bản ở ngay sát ranh giới, nhô ra một phân, thụt vào một phân, căn bản chỉ là chút thời gian tao nói một tiếng với Tứ gia. Tuy nhiên trên đời không có bữa cơm nào miễn phí.”

Cố Dương nhướn mày: “Mày muốn cái gì, cứ việc nói thẳng.”

Đầu Hói nói: “Đúng là thông minh. Nếu mày ra ngoài lẫn lộn, nói không chừng có thể làm chân xách dép cho tao đấy.”

Cố Dương hừ nhẹ một tiếng.

Đầu Hói cười sảng sặc “Tao quên mất. Bố mày trước kia cũng rất có năng lực đó nha, đến khi già thì sao, còn không phải bị người ta chém chết.”

Cố Dương cau mày “Mày tới đây không phải chỉ để chế nhạo tao không thôi?”

Đầu Hói lại cười khan hai tiếng, liếc mắt nhìn về phía Giang Phi đang cúi đầu ngồi ở xa xa, “Đứa trẻ trong cửa hàng của mày trông cũng không tồi nhĩ. Mày giao người cho tao, tao sẽ bán cho mày một cái nhân tình.”

Đầu Hói thích chơi đùa với đàn ông. Cố Dương trước kia chỉ là nghe nói qua, không ngờ tới là sự thật.

Cố Dương không đáp lại, Đầu Hói xĩa răng, nói “Không phải mày tiếc đấy chứ?”

Cố Dương liếc hần một cái “Mày cho rằng mọi người ai cũng giống như mày sao? Nó cùng lắm chỉ là tạp vụ trong cửa hàng, dùng nó để bảo vệ cửa hàng của tao, cuộc mua bán này rất đáng giá.”

“Nói là nói như vậy, tao có phần không chờ được đến lúc thưởng thức cộc tiền kia rồi.” Đầu Hói cười nói, ngón tay chạm vào chỗ khóa quần, ám chỉ rất rõ ràng.

Cố Dương lạnh lùng nói, “Mày cũng không muốn ở ngay chỗ này chứ, tao dẫn mày lên phòng trống trên tầng.”

Anh quay đầu, nói với Giang Phi “Giang Phi, em cũng lên đó đi.” Giang Phi không hề biết mình đã bị bán, đáp lại một tiếng, đi lên theo, về mặt còn có chút mơ hồ.

Cố Dương mở cửa phòng ngủ thì rồi đi luôn, lúc đóng cửa đi ra nhìn thấy Đầu Hói đẩy Giang Phi xuống giường. Viết trong ánh mắt Giang Phi chính là không thể tin được.

Cố Dương đi vào toilet, vặn vòi nước nóng, tay hướng vào trong nước. Cửa cách âm không tốt, có thể nghe được thanh âm rên rỉ giãy dụa. Tiếng cười của Đầu Hói nghe như kêu gọi người ta làm điều ác, Cố Dương không muốn nghĩ đến, liền nhắm mắt lại, hình như càng rối.

Đi ra từ toilet, Cổ Dương vẩy vẩy nước trên tay, thành linh đẩy cửa phòng ngủ ra, cầm lấy chai bia rỗng ở góc tường, cho Đầu Hói một chai bia vào đầu. Choang một tiếng vang lên, cái chai rơi vỡ. Đầu Hói hét thảm một tiếng rồi ngã xuống đất. Cổ Dương kéo Giang Phi đang hoảng hồn sợ hãi xuống nhà, đi ra từ cửa sau, bắt đầu chạy trốn. Phía sau có tiếng chửi của mấy kẻ đuổi theo.

Hoảng quá không kịp chọn đường. Cái thành phố này anh sống đã vài chục năm vậy mà hiện tại bắt đầu trở nên xa lạ. Một cái rồi lại một cái hẻm nhỏ, một cái rồi lại một cái ngã rẽ, chạy trốn dưới ánh đèn đường nhợt nhạt, không đủ điện áp, không biết nơi nào là điểm cuối, không biết nơi nào đã từng qua.

Tim đập thình thịch không ngừng. Không biết qua bao lâu, đằng sau đã không còn người truy đuổi.

“Không sao rồi.” Cổ Dương quay lại nói với Giang Phi. Áo khoác của Giang Phi còn chưa kịp mặc xong, thở gấp. Cổ Dương thấy tóc của Giang Phi dính vào thái dương, vươn tay bỏ sợi tóc đó ra. Dưới ánh chiều hồng, môi của Giang Phi có chút ửng. Tay của Cổ Dương di chuyển xuống, lần theo mặt Giang Phi, lòng bàn tay dán vào hai má cậu, chạy lâu như vậy, da mặt cậu ấy còn sót lại chút lạnh. Giang Phi không ngăn tay anh, cũng không hỏi ngọn nguồn việc đó, chỉ có hai mắt không chớp chăm chú nhìn anh, không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

Cổ Dương đột nhiên cúi đầu hôn lên môi Giang Phi, có chút mềm, có chút ngọt. Tay của anh siết chặt thắt lưng Giang Phi, rất nhỏ, không phải mềm mại như đàn bà, lộ cả xương. Cổ Dương cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ muốn ôm lấy Giang Phi, chiếm lấy cậu, chiếm lấy cơ thể kia. Ở nơi đây, ngay tại con đường đổ nát này cuồng dại mà triền miên làm tình, để mặc dục vọng chiếm lĩnh tất cả ý thức. Thân thể thanh niên cọ sát hoà hợp, tìm lấy khoái cảm từ động tác nguyên thủy nhất này.

Sóng tình qua đi, Giang Phi chỉnh lại quần áo, bầu không khí có phần gượng gạo.

Cổ Dương thở dài nhìn xuống mặt đất. Một khắc khi đóng cửa lại, anh rõ ràng cảm thấy được một loại không cam lòng, một loại chấp niệm. Thì ra chính mình cũng không biết, đã sớm ích kỷ coi Giang Phi là một phần của mình.

Giang Phi liếm liếm khóe miệng bị rách “Em biết anh không yêu em, anh chỉ là muốn làm tình mà thôi. Nhưng em không trách anh, ai bảo em là người đồng tính cơ chứ?”

“Nếu anh giao em cho người khác thì sao?” Cổ Dương hỏi, anh cảm thấy cậu nhóc trước mặt thực sự rất khờ.

Giang Phi không trả lời.

Cổ Dương đứng lên, đưa tay ra trước cậu, muốn kéo cậu đứng lên, “Chúng ta tìm chỗ nghỉ một đêm trước đã, nơi này có hơi lạnh, cẩn thận nhiễm lạnh.”

Giang Phi ngẩng đầu lên nhìn anh, mở miệng nói “Anh đi đi, em sẽ không đi theo anh nữa.” Giang Phi vẫn luôn ngoan hiền, tựa hồ chỉ có những lời này mới có chủ kiến của bản thân, trong ánh mắt lộ ra kiên định.

Tay của Cổ Dương dừng ở giữa không trung, không biết có nên thu về không.

Giang Phi nói tiếp “Bởi vì anh căn bản không biết anh làm vậy với em là mang ý nghĩa gì. Anh căn bản không biết anh có yêu em không, chúng ta ở cùng nhau thì được cái gì? Rất nhiều chuyện anh đều hiểu, tại sao không chịu rõ ràng?”

Thiền thân lao vào ánh đèn, lúc sáng lúc tối, vang lên tiếng va chạm, rơi xuống mấy vụn phấn. Hè đã có chút vị thu, mà trời đêm hoá ra đã tối vậy rồi.

15. Chương 15: Đàn Ông Và Đàn Bà

Cổ Dương một mình ra đi. Anh căn bản vẫn không biết mình làm như vậy có đúng hay không, anh chỉ đang băn khoăn nên dùng lời lẽ gì để giữ Giang Phi lại. Chút ít, sự tình của chính anh còn chưa xử lý ổn thoả.

Quách Thụy Tường là bạn thân giao của bố anh, chính là anh em trước kia cùng nhau tung hoành thiên hạ. Nhưng đối với người này, Cố Dương chưa bao giờ tìm đến. Lúc ở ngoài cửa, anh do dự hồi lâu. Vào cửa rồi lại có chút lúng túng. Quách Thụy Tường toàn hoài niệm về bố anh, lại luôn miệng hứa hẹn, sau đó thì là tìm đủ mọi cơ để đuổi khéo anh.

Cố Dương là một người biết điều, đứng dậy, nhìn đồng hồ, anh vào đây mất tổng cộng hai mươi phút, ngay cả chén trà trước mặt cũng không có. Lúc đi khỏi sân, vừa vặn có một người đàn bà đi vào. Tuổi tác chắc hẳn không ít, vậy mà nhìn qua vẫn đẹp nhường ấy.

Hai mắt Cố Dương dán chặt vào người đàn bà. Người đàn bà đó cũng chăm chú nhìn anh, hai người đi lướt qua nhau.

Cố Dương lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước. Vẫn chưa nhớ ra đã từng gặp người đàn bà này ở đâu.

Người đàn bà tiến vào nhà, tháo khăn choàng xuống, cất tiếng hỏi Quách Thụy Tường, “Người vừa rồi là ai? Tìm anh có chuyện gì?”

Trong ngữ khí của Quách Thụy Tường có phần bức bối “Em quan tâm tới chuyện của anh từ khi nào thế?” tiếp đó vẫn trả lời “Con của một người bạn, ở bên ngoài gây phiền phức, muốn nhờ anh giúp giải quyết hậu quả.”

“Anh giúp hay không giúp vậy?” Người đàn bà hỏi, tự rót cho mình một ly vang đỏ.

Quách Thụy Tường hừ mũi “Chuyện con con tất nhiên anh không quản.”

“Đó là con của em!” Người đàn bà bỗng nhiên hét lên, cái ly cheng một tiếng đặt ở trên bàn, sánh ra nửa ly rượu.

Quách Thụy Tường có hơi cẩu “Em đã nhận ra lại còn hỏi anh? Anh ghét ánh mắt nó nhìn anh, mẹ nó, cùng một dạng với thằng cha.”

Người đàn bà đứng dậy “Anh chửi ai kia? Mẹ nó là tôi?”

“Ha, tôi còn tưởng cô hẳn phải quên rồi.”

“Anh định lật lại nợ cũ sao? Vậy thì lật hay lật. Mấy kẻ hay nói chuyện tình nghĩa các người chỉ cần là đàn bà của anh em mình đều không thể đựng đến, cho nên anh loại bỏ Cố Nguyên, quang minh chính đại biến tôi thành người đàn bà của anh.”

“Người khác đều có tư cách nói tôi, nhưng cô thì không! Tôi làm như vậy còn không phải vì để chúng ta danh chính ngôn thuận bên nhau hay sao? Mẹ nhà cô, cô cùng lắm chỉ là một con điếm. Nếu như tôi không cần cô, cô còn không phải vẫn đang húp cháo ở cái nơi xập xệ đó rồi hay sao?”

Hai người giống như bệnh nhân tâm thần, quyết cãi nhau tới cùng. Bỗng nhiên chỉ một cái chớp mắt, không ai nói nữa, yên lặng đến đáng sợ.

Người đàn bà ngồi xuống, khê nắp lên. Quách Thụy Tường lấy thuốc ra hút.

Một lúc sau, Quách Thụy Tường bắt đầu an ủi người đàn bà đó, đi tới ngồi bên cạnh bà ta “Ngoan nào, ngoan nào, em đã không còn là trẻ con nữa, em cũng không phải không biết, không có tiền không có quyền, tình ái căn bản không đáng để nhắc tới mà? Bằng không trước kia em đã không rời bỏ Cố Nguyên.”

Người đàn bà vẫn khóc, nhưng không hề đẩy ông ta ra.

Ngón tay người đàn ông vuốt gợn những lọn tóc rối của bà ta.

“Người không muốn nhớ đến trong quá khứ, chuyện không muốn nghĩ tới, chúng ta tiếp tục không nghĩ đến nữa. Những ngày tháng sau khi Cố Nguyên chết đi, không phải em đảm đương chức chị hai rất hài lòng đó sao?”

Người đàn bà lau đi nước mắt “Chuyện của con trai em anh chỉ cần một câu là giải quyết êm xuôi đúng không?”

Người đàn ông bắt đầu cởi quần áo người đàn bà “Cũng chỉ là gây chuyện với một tên du côn nhỏ nhoi. Chỉ cần tâm trạng anh tốt, chuyện gì cũng dễ thương lượng.”

Bàn tay người đàn bà đặt lên ngực ông ta, mở miệng, cắn lên vai người đàn ông.

Ngoài cửa sổ, không biết từ lúc nào, bầu trời âm u đã bắt đầu đổ mưa

16. Chương 16: Sai Lầm

Cố Dương một mạch đi trên đường về, dọc đường trời đổ cơn mưa, đã thế càng ngày càng lớn.

Cố Dương vẫn cứ đi. Xuyên qua tiếng mưa rơi, tiếng bước chân nghe vẫn rõ ràng như trước. Tay đút vào túi, quần áo bị mưa thấm ướt.

Nơi đây là bên Tây, phân rõ ranh giới với bên Đông cũ nát. Căn nhà nhỏ bốn tầng mới xây xong rất đẹp. Ở dưới còn mở một cửa hàng buôn bán, trên bảng hiệu viết tiếng Anh, ngoài cửa có mấy cô nàng xinh đẹp đứng chào khách. Trà sữa Minh Ký đã thay thế cửa hàng nước ngọt. Có người cầm điện thoại cục gạch đặc ý mời phần gọi điện.

Không biết từ bao giờ, bên Đông đã trở thành như vậy nhỉ. Cứ như vậy thì mai này ai biết được nó sẽ biến thành bộ dáng gì nữa đây?

Đi lên cây cầu phân cách, nước sông phía dưới cây cầu đập dềnh. Bên kia cầu vẫn là bên Đông.

Cố Dương đi thẳng về cửa hàng trò chơi của mình. Bên trong đã sớm bị đập phá đến lộn xộn bừa bãi. Mấy mảnh kính vỡ bắt đầu vang lên tiếng rảng rác. Cố Dương mang chút ngầy ngẩn bước vào. Tay chạm vuốt mặt bàn bi-a, chỉ có chỗ này còn có phần nguyên vẹn.

Cảnh tượng này rất giống một bộ phim điện ảnh hoang đường. Không một ai nhớ được ai là đạo diễn ai là biên kịch. Ngay đến gương mặt của diễn viên cũng mơ hồ không rõ.

Dường như chính lúc này đây, bản thân anh mới có thể im lặng tự nghiền ngẫm.

Ngày mà bố chết, trên trời vang dậy tiếng chim hót, những âm thanh xa xăm tựa như sẽ mãi mãi không ngừng lại, cứ lượn vòng trong không trung.

Mẹ đã ra đi. Đến hiện tại, ngoại trừ vết sẹo do thuốc lá gây ra này thì khuôn mặt của mẹ trong tâm trí cũng đã nhạt nhoà không rõ.

Anh không phải là không yêu Giang Phi, chỉ là yêu rồi mà chính bản thân anh lại không hề biết.

Mẹ cũng vậy, bố cũng vậy, Giang Phi cũng vậy, cửa hàng trò chơi cũng vậy, thì ra mình chẳng có được gì.

Chân thực nhất hình như chỉ có điều thuốc trong túi này.

Cố Dương muốn hút thuốc, lấy thuốc ra nhưng lại phát hiện thuốc đã bị ướt.

Anh có chút tự trào mà cười, làm bạn cũng không có gì không tốt.

Vốn vẫn nghĩ bố sinh ra mình chính là một sai lầm.

Nếu vậy mình cần gì phải tìm một người vợ sống cùng, rồi lại phạm phải sai lầm lần nữa chứ?

17. Chương 17: Chúng Ta Về Nhà Thôi

Cửa hàng trò chơi không còn đèn, cũng không còn sự ầm ập ngày trước. Cố Dương thở dài rồi lại đi ra, nhưng chẳng biết nên đến nơi nào.

Đi được một lúc, ngẩng đầu lên, giữa lúc bất tri bất giác đã đến bên ngoài quán mì tương đen. Quán đã đóng cửa nhưng vẫn chưa tắt đèn.

Ma Điều ló đầu ra, không đợi Cố Dương hỏi, anh ta đã mở lời: “Cậu tìm Giang Phi phải không? Đến khu đất trống phía tây tìm thử xem. Cậu ấy nuôi một con mèo đen ở đó đấy. Giờ này chắc là đang ở bên đó.”

Cố Dương xuôi đường đi tới đó.

Theo như Ma Điều thì khu đất ấy cách nơi này không xa. Thì ra là nhà cũ bị phá đi, toà nhà mới lại chưa xây nên bị bỏ hoang đã hơn một năm. Mọc đầy cỏ dại, sắt thép bị rỉ sét bừa bãi ngổn ngang khắp nơi.

Lúc đến gần, Cố Dương nghe thấy trước hết là tiếng khóc. Không thể nhầm được, là tiếng của Giang Phi. Anh xuyên qua bãi cỏ sũng nước, tiếp sau nhìn thấy một thiếu niên ngồi trên một ống xi măng, vai hơi run lên. Cố Dương lại gần, ngồi ở bên cạnh Giang Phi. Tâm cuối cùng đã ổn định đôi chút. Đây là lần đầu tiên nhìn thấy Giang Phi khóc, không hề thấy yếu đuối mà chỉ là rất muốn bảo vệ. Có những người trời sinh đã thích rơi lệ, đàn ông cũng vậy. Giang Phi hơi ngừng đầu, hình như đối với việc anh đến không có gì ngạc nhiên. Cậu vừa khóc vừa nói: “Con mèo ấy đã chết rồi.”

“Ai, chuyện đó cũng không thể trách em,... chúng ta đem nó đi chôn vậy. Nếu như em thích, ngày sau chúng ta sẽ nuôi.” Vừa mới tạnh mưa, bùn đất vẫn còn lầy lội, Cố Dương đào một cái hố không lớn, Giang Phi cẩn thận đặt thi thể của mèo đen vào, sau đó lần lượt vãi đất lên.

Đèn neon xanh đỏ toả ra ánh sáng u tối soi chiếu trên đường cái, khúc xạ ra đủ loại sắc màu. Cố Dương dùng bàn tay đầy bùn đất kéo Giang Phi dậy, băng qua những con phố rộng có hộp có trong thành phố. Anh nói, “Giang Phi, anh yêu em. Chúng ta về nhà thôi.”

Chúng ta phải học cách quý trọng mỗi một ngày chúng ta sống cùng nhau. Vì rằng, bắt đầu mỗi một ngày ấy đều là ngày đầu tiên còn lại trong số mệnh của chúng ta, trừ phi chúng ta sắp chết đi.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phia-dong-thanh-pho-nho>